

A stylized red line-art illustration of a dragon's head and scales, set against a dark grey background. The dragon's head is at the top left, with its mouth open, showing teeth. The scales cover the lower two-thirds of the image, extending from the head down to the bottom edge. The lines are thick and vibrant red.

PETER
MAY

OD AUTORA BESTSELLEROVÉ
TRILOGIE Z OSTROVA LEWIS

BĚŽKYNĚ

ČÍNSKÉ THRILLERY V

HOST

PETER MAY
BĚŽKYNĚ

PETER
MAY

ČÍNSKÉ THRILLERY V

BĚŽKYNĚ

BRNO 2018

The Runner © Peter May, 2003

Translation © Filip Drlik, 2018

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2018 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-526-9 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-527-6 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-528-3 (Formát MobiPocket)

Věnováno mé sestře Lynne

„Každý by měl umřít zdravý!“
TOM MCKILLOP,
ředitel firmy AstraZeneca, červenec 2001

PROLOG

Plavci vjíždějí jižní bránou z Čcheng-fu Lu. Je jich něco přes deset. Opatrně balancují v brzké večerní tmě — teplota prudce klesla a roztátý sníh se pod prokluzujícími plášti jízdnicích kol mění v led. Jejich dobrou náladu může před zítřejší soutěží ochladit jen smrt, která tiše leží a čeká na jejich příjezd; závodníky od ní dělí jen několik málo minut jízdy.

Teď se však soustředí pouze na teplý vzduch načichlý chlorem, vodu lehce klouzající po hladkých napnutých svalech a prudké, hlasité nádechy, které se obří halou plaveckého bazénu nesou, jako by se rozléhaly jeskyní. Poslední trénink před zítřejším utkáním s Američany. Jejich napjatou soustředěnost provází šimrání v břiše a návaly adrenalinu. Tolik toho na nich závisí. Touhy celého národa. Celé Číny. Do úspěchu hrstky vyvolených vkládá své naděje více než miliarda lidí. Jak tíživé je břemeno odpovědnosti.

Když projíždějí okolo, mávnou na hlídače, který se na ně rozmrzele zamračí. Párkrát zadupe zmrzlými chodidly a přivine si šedý kabát s kožešinovým límcem těsněji k tělu, aby se zahřál. Kolem hlavy se mu jako kouř sráží ledový dech.

U růžových činžáků, ubikací pro sportovce, zabočí závodníci doprava. K neuvěřitelně jasné noční obloze se vznášejí jejich rozjívené pokřiky. Zanechávají za sebou mlžný oblak svého dechu, připomínajícího závoj smogu, který se vláda zavázala vymést z pekingské letní oblohy, než se celý svět spojí před tou největší sportovní podívanou, jakou kdy tato planeta zažila. Jejich nohy se v unisonu opírají do pedálů. Za majestátními sloupy katedry mechaniky zabočí do hlavního proudu. Ve tmě před nimi chladně září deset osvětlených pater hlavní budovy. Napravo od nich se ukrývají šedé úhly katedry technologie. Nalevo pak impozantní schodiště katedry práva. Před nimi se rozkládá obrovský rozlehlý kampus Univerzity Čching-chua, jež jistý viceprezident USA označil za čínský MIT. Ve tmě ho ohraničuje světlo odrážené od hromad zameteného sněhu. Nepřítáhl je sem však technologický ani vědecký věhlas. Přivedla je jiná znamenitost. Sportovní. Právě zde před více než sedmdesáti lety inspiroval John Ma znovuzrození čínského sportu a vybudoval první moderní sportovní komplex v Číně. Teď na jeho hlavě a ramenou a také na jeho klíně spočívá sněh. Jeho chladnou kamennou sochu závodníci míjejí u zmrzlého jezírka po své levici.

Toho historického klenotu si však nejsou vůbec vědomi; ostatně ani sochy a ani starého bazénu, ve kterém o samotě plaval Mao, zatímco budovu hlídaly ozbrojené strážce. Zajímají je pouze světla plaveckého bazénu za tělocvičnou a běžeckou tratí. Protože právě tady strávili poslední týdny, namáhali svaly, natahovali se až k hraničním bolestem a výdržem a nechali se pohánět neúnavnými chraplavými výkřiky trenéra.

Když projíždějí pod stínem tribuny, zahlédnou hrstku studentů, kteří si na odmeteném basketbalovém hřišti házejí míčem. Sport je pro ně jen oddechová záležitost. Jejich povinnosti jsou čistě akademické, a pokud selžou, zklamou nanejvýš své rodiny a přátele.

Plavci zaparkují mezi stovkami bicyklů uložených v řadách pod studentskými kolejiemi. Vyprané prádlo pověšené na balkonech už je zcela zmrzlé. Vydají se přístupovou halou a během chůze mávají rukama, aby nevychladli. Otevřou dvojité dveře východního vstupu a na chladné kůži je zaštipá teplý vzduch. Opuštěnými chodbami se vydají do šatny, která jim teď připadá neradostně povědomá, protože symbolizuje bolest z tréninku, který se snad, jak doufají, během pár intenzivních minut soutěže zúročí. Sto metrů motýlek, dvě stě metrů volný způsob. Znak, prsa. Polohový závod, štafeta.

Že jeden z nich chybí, si všimnou až potom, co se svléknou a natáhnou si plavky.

„Hele, kde je Suej Ming-šan?“

„Říkal, že se uvidíme tady,“ odpoví někdo. „Neviděli jste ho, když jsme přijeli?“

„Ne...“ Všichni zavrtí hlavami. Nikdo ho neviděl. Není tady. Je to neobvyklé; už proto, že Suej Ming-šan má ze všech největší zápal. Rozhodně je z nich nejrychlejší. S největší pravděpodobností také může porazit Američany. Největší olympijský favorit.

„Nejspíš ho zdrželo počasí.“

Projdou brouzdalištěm na dezinfekci nohou a vyjdou po schodech k bazénu. Mezi řadami prázdných modrých sedaček se nese ozvěna nadšených hlasů a pleskot mokrých chodidel o suché dlaždice. Elektronické hodiny nad severním koncem bazénu ukazují čas osmnáct padesát.

Vejdou a spatří něco neobvyklého, nečekaného. Trvá jim dlouho, než pochopí, co se děje. Chvilé zmatení, přihlouplý vtípek a naprosté ticho, během kterého ani nedýchají. Potom jim konečně dojde, co vlastně právě vidí.

Suej Ming-šan je nahý a jeho dlouhé vypracované tělo se pomalu otáčí po směru klimatizace. Má statná široká ramena a štíhlý pas. Jeho boky jsou úzké, ale stehna pod nimi jsou oblá

a silná. Stavěná k tomu, aby ho ve vodě poháněla rychleji než kteréhokoli jiného žijícího člověka. On už mezi ty žijící však nepatří. Hlavu má zakloněnou v nepřírozeném úhlu vycházejícím z místa, kde mu oprátka při pádu zlomila vaz. Visí přibližně uprostřed mezi vrcholem nejvyššího skokanského můstku a nehybnou hladinou bazénu. Po obou stranách ho obklopují dlouhé pásy bílé textilie s červenými čísly odpočítávacími výšku až do deseti metrů. Suej Ming-šan zemřel v pěti metrech.

Kolegům sportovcům z téhož týmu chvíli trvá, než si uvědomí, o koho jde. Někdo mu totiž oholil husté černé vlasy. Byť jej znali lépe než sportovci z jiných týmů, mrtvý plavec jim připadá podivně cizí.

PRVNÍ KAPITOLA

I

Stěny jsou pastelové, světle růžové a polepené plakáty znázorňujícími nácvik různých postojů a dýchání. Šedé linoleum je studené, vzduch teplý a plný hlubokých nádechů a výdechů — zvuků téměř hypnotických.

Margaret se snaží ignorovat bolest v kříži, která ji trápí už několik týdnů. Posadí se rovně a natáhne nohy před sebe. Potom pomalu ohne kolena, spojí chodidla a přisune si je k sobě. Tohle cvičení jí připadalo vždycky obzvláště těžké. Jako třicátnice je o deset let starší než většina ostatních přítomných žen. Její klouby a svaly se už neohýbají a nenatahují tak snadno jako dřív. Zavřela oči a zaměřila se na protahování páteře — zhluboka se nadechla a při výdechu uvolnila ramena a šíji.

Otevřela oči a prohlédla si ženy ležící na podlaze kolem ní. Většina z nich leží na boku s polštářem pod hlavou. Stehna a paže mají natažené před sebe a koleno opřené o podušku. Lýtka narovnaná a natažená. Nastávající otcové dřepí u hlavy manželky a se zavřenýma očima dýchají zároveň s matkami svých dosud nenarozených dětí. Nová prorodinná politická opatření v praxi. Dříve muži na porodnických odděleních být nesměli —

teď jim úřady doporučují opak. V druhém patře První fakultní nemocnice pro ženy a děti, jež je součástí Pekingské lékařské univerzity, jsou pro matku a dítě k dispozici samostatné pokoje s rozkládacím gaučem pro otce. Tedy alespoň pro ty, kteří si to můžou dovolit. Sazba čtyři sta jüanů za den představuje dvojnásobek týdenního příjmu průměrného dělníka.

Margaret pocítila nával závisti. Věděla, že Li Jen bude opět mít dobrý důvod, proč nemohl přijít. Vždycky ho měl. Ozbrojená loupež. Vražda. Znásilnění. Porada, ze které se nemohl vymluvit. Nemohla mu to dávat za vinu. Ale cítila se zanedbávaná a nešťastná, protože z dvaceti žen byla jediná, jejíž partner se pravidelně nezvládal dostavit; nehledě k tomu, že ve třetím trimestru byla z celé prenatalní skupiny jediná neprovdaná. Přestože na Západě se leckteré postoje snad už změnilo, v Číně se lidé pořád na svobodné matky dívají skrz prsty. Margaret tady vyčnívá z davu všemi možnými způsoby. Její keltské modré oči a blond vlasy jsou v tomto ohledu vlastně to nejmenší.

Všimla si, že se na ni z protějšího konce místnosti dívá Jon Macken. Když si ho konečně všimla, rozzářil se a mrkl na ni. Přinutila se také usmát. Nicméně jediné, co je spojuje, je zjevně jen americké občanství. Svým bývalým krajanům se Margaret snažila ze všech sil vyhnout hned od chvíle, kdy se do Pekingu vrátila — s úmyslem zůstat zde už natrvalo. Rádi se scházeli v restauracích a na večírcích. Elitáři, povýšení snobové. Přestože se mnozí z nich oženili s Číňankou, většina se vůbec nijak nesažila integrovat. A všichni dobře věděli, že čínské partnerky vnímají muže ze Západu často jako vstupenku do světa první kategorie.

Margaret však musela přiznat, že Macken do této kategorie nespadal. Fotograf na volné noze, který přišel do Číny před pěti lety a zamiloval se do své tlumočnice. Teď mu bylo něco přes šedesát a I-süan byla o čtyři roky mladší než Margaret.

Ani jeden z nich Čínu opustit nechtěl a Macken se v Pekingu vypracoval na protežovaného fotografa zahraničních hodnostářů na návštěvě Číny a autora propagačních fotografií nových americko-čínských podniků, jež mají snahu objevovat se na titulních stránkách časopisů.

Když se obě potkaly na první hodině předporodního kurzu, I-süan se bez okolků pasovala do role Margaretiny neoficiální tlumočnice. Li na většině lekcí chyběl a Margaret se sama ztrácela v moři nesrozumitelné čínštiny. Obě se brzy spřátelily a občas si spolu odpoledne vyšly do některé z lepších čajoven ve městě. I-süan byla stejně jako Margaret samotářka, a proto jejich přátelství probíhalo na dálku a nenásilně. Díky tomu bylo taky pro Margaret snesitelné.

Po skončení hodiny se I-süan dokolébala za Margaret. Soucitně se usmála. „Pořád policejní vdova?“ zeptala se.

Margaret pokrčila rameny a s obtížemi se postavila. „Že je to v ceně pobytu, jsem věděla už předem, takže nemám nárok si teď stěžovat.“ Opřela si dlaně ve spodní polovině zad a prohnula se. „Proboha...“ povzdechla si. „Skončí tohle někdy?“

„To víš, že skončí,“ řekla I-süan chlácholivě. „Jen co skončí tohle těhotenství.“

„Nevím, jestli to dokážu snášet ještě celý měsíc.“

I-süan vytáhla kousek papíru z kabelky a začala na něj zapisovat pavoukovité čínské znaky. Soustředila se na psaní a jen jakoby mimochodem si povídala s Margaret: „Cesta dlouhá tisíc mil začíná prvním krokem. A tobě už jich zbývá jenom pár.“

„To jo, ale ty jsou nejtěžší,“ namítla Margaret. „Ten první krok byl snadný. Stačil jen sex.“

„Slyším dobře, že tady někdo zmínil moje oblíbené téma?“ Tuto příležitost k navázání konverzace Macken nemohl propásnout. Přistoupil k nim podivný vyzábělý tvor navlečený v džínách a tričku s hlavou ve tvaru zářícího srpku měsíce. Dojem

měsíčních paprsků vytvářely jeho krátké šedivé vlasy a nepřiliš husté bílé vousy.

I-süan vložila Margaret do dlaně papírek s čínskými znaky. „Když to ukážeš v obchodě dole na rohu, zabalí ti to,“ pronesla starostlivě a pak hned dodala: „Zavolám taxi a potkáme se tam zhruba za deset minut.“

Macken se podíval na lístek a nadšeně vycenil zuby. „Viš, tohle se mi na Číně líbí ze všeho nejvíc,“ řekl Margaret. „Dodává mi pocit, že jsem zase mladý. Vždyť kdy nás naposledy poslali do obchodu s papírkem, který jsme nedokázali přečíst?“ Usmál se na I-süan a láskyplně ji štípl do tváře. „Uvidíme se večer, miláčku. Už teď se tě nemůžu dočkat.“ Pohládl ji po břiše. „Vás obou.“

Margaret a I-süan se opatrně vydaly po schodech dolů a přidržovaly se přitom zábradlí jako stařeny. Obě byly zabalené do teplého oblečení, připravené na poryv studeného nočního vzduchu, který je uvítal, když vyšly na parkoviště. I-süan čekala, než Margaret najde ve stojanu mezi desítkami kol to své. Poznát ho mohla podle růžové stuhy visící z košíku na řídítkách. Potom doprovodila I-süan k hlavní bráně a kolo přitom tlačila vedle sebe.

„Na tomhle bys už měla přestat jezdit,“ řekla I-süan káravě.

Margaret se zasmála. „Jenom závidíš, protože tobě Jon na kole jezdit nedovolí.“ V Americe by Margaret zakázali jízdu na kole ve všech fázích těhotenství. Během prvního trimestru, kdy bylo riziko dalšího samovolného potratu nejvyšší, nechala svoje kolo zamčené na univerzitě. Ale když jí lékaři řekli, že to nejhorší už má za sebou a dítě je pevně usazené, svůj bicykl z odloženého harampádí zase rychle vyhrabala, protože přeplněných autobusů a vagonů metra měla plné zuby. Uvědomila si, že v prostředcích veřejné dopravy jí hrozí větší nebezpečí než na kole. Ženy tady na něm navíc jezdily až do chvíle, kdy jim

praskla voda, takže v tomto ohledu neměla žádný důvod, proč by se měla snažit být jiná.

I-süan jí stiskla rameno. „Dávej na sebe pozor,“ řekla. „Uvidíme se ve středu.“ A potom se dívala, jak Margaret nasedá na kolo a připojuje se k proudu cyklistů směřujících v nekonečném jízdním pruhu na západ. Před kousavou zimou pekingské noci si chránila nos a ústa šálou, čelo jí zakrývala vlněná čepice, a tak bylo Margaret příjemně teplo. Oči jí však před slzením nemohlo ochránit nic. Meteorologové předpovídali minus dvacet stupňů Celsia a zdálo se, že měli pravdu. Margaret jela se sklopenou hlavou a nevnímala řev aut na hlavním tahu Sien-men Ta-tie. Na druhé straně silnice si za šedou hradbou Čung-nan-chaj v bezpečí a teple centrálně vytápěných vil u zamrzlých jezer Čung-chaj a Nan-chaj žili vůdci této obrovské země. V tom skutečném světě však lidé chodili doma v několika vrstvách oblečení a topili v kamínkách uhelnými briketami.

V restauracích a u stánků s občerstvením pod holými zimními stromy podél chodníku se tlačily fronty zákazníků. Nočním vzduchem se z reproduktoru nesl plechový bzučící hlas energické průvodčí autobusu, která zrovna peskovala nezdvornilé pasažéry. Zdálo se, že se na každém kroku ozývají nějaké hlasy z reproduktorů a megafonů a něco ohlašují nebo prodávají. Často to byly drsné nosové ženské hlasy, které jako by potvrzovaly, že v této společnosti ženy sice nemají nadvládu v politice, ale v domácnosti rozhodně ano.

Margaret přemýšlela, zdaleka ne poprvé, co tady sakra vlastně dělá. Prerušovaný vztah s pekingským poldou, omylem počaté dítě, nedonošené a oplakané. Nezbytné rozhodnutí, nutný závazek. Nebo také ne. A potom druhé početí. Ačkoli už nebylo úplně neplánované, rozhodlo všechno za ni. Takže se přestěhovala do Číny. Opustila velmi dobře placené místo vrchní soudní lékařky a nastoupila na mizerně ohodnocenou pozici

přednášející na Univerzitě státní bezpečnosti v Pekingu, kde budoucí čínské policisty učila moderní postupy soudní patologie. Ne že by ji teď nechali vyučovat. Odchod na mateřskou dovolenou byl povinný. Měla pocit, že přišla o všechno, na čem celý život pracovala; že zůstala nahá a odkrytá, ořezaná na pár základních rozměrů — na ženu a nastávající matku. A také nastávající manželku, protože do svatby zbýval pouhý týden. Nikdy dřív by ji nenapadlo, že takové role bude v budoucnu hrát, a už vůbec ne, že k nim dospěje přirozeně.

Zamávala hlídači u vjezdu do areálu univerzity. Ve tmě se červeně rozsvítila špička jeho cigarety, vyfoukl kouř, pozdravil a bodře zamával. Jízda na kole od nemocnice k bílému dvacetipatrovému činžáku v Mu-si-ti, kde bydlí tisíce univerzitních zaměstnanců, trvá skoro hodinu. Margaret byla vyčerpaná. Měla v plánu udělat si něco rychlého k večeři a jít brzo spát. Malinký dvoupokojový byt v jedenáctém patře jí připomínal vězeňskou celu. Osamělé místo, kde s Lim oficiálně bydlet nesměla. Stejná situace je čekala i po svatbě, oba budou muset bydlet odděleně, dokud ministerstvo Limu nepřidělí byt pro ženatého policistu.

Výtah se pomalu doploužil do jedenáctého patra. Sveřepě navlečená žena, která ho obsluhovala, si Margaret vůbec nevšímalá, seděla na dřevěné stoličce a znuděně listovala časopisem. Ve vzduchu byl cítit pach zatuchlého kouře a rozšlapaných nedopalků a na zemi se vršily hromádky popela. Margaret výtahem jezdila nerada, ale schody už vyjít nezvládala. Zadržela dech, vystoupila z výtahu a s pocitem obrovské úlevy zasunula klíč do zámku dveří s číslem 1123.

Komunální vytápění učinilo chlad v nezatepleném bytě téměř snesitelným. Oknem se do kuchyně vplížily odrazy světel velkoměsta, rachotícího v hloubi ulice. Byly dost silné na to, aby dokázala postavit konvici s vodou na sporák, aniž musela rozsvítit nepřijemně intenzivní žárovku bez stínítka a hřejivosti.